

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **VELITAN s.r.o.**, se sídlem Jeremiášova 2722/2a, Praha 5, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2018, č. j. 2622/1.30/18-3, sp. zn. S9-2017-489, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 1. 2020, č. j. 62 Ad 6/2018 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 20. 2. 2018, č. j. 32484/9.30/17-10, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), kterého se dopustila tím, že umožnila fyzické osobě (panu M. G.) v období od 2. 5. 2016 do 13. 7. 2016 výkon zaměstnání řidiče tahače na základě pracovní smlouvy ze dne 28. 4. 2016 bez povolení k zaměstnání, čímž porušila § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Za uvedený přestupek jí byla uložena pokuta ve výši 75 000 Kč a povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení.

[2] V záhlaví citovaným rozhodnutím žalovaný změnil prvostupňové správní rozhodnutí tak, že snížil uloženou pokutu na 70 000 Kč a ve zbytku rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného krajský soud shora citovaným rozsudkem zamítl. Nesouhlasil s tím, že by správní orgány při ukládání sankce nepostupovaly v souladu se zásadou uvedenou v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Obecně souhlasil s tím, že se žalobce nemohl seznámit s rozhodnutími, která správní orgán prvního stupně uvedl v rozhodnutí jako „obdobná řízení“, v nichž byla za obdobný přestupek uložena pokuta v podobné výši. Správní orgán tak však učinil nad rámec své povinnosti; byť tedy obecně platí požadavek, aby účastník řízení byl seznámen s obsahem těchto rozhodnutí, nepovažoval krajský soud tento postup v dané věci za nezákonný. Rovněž uloženou pokutu považoval za správnou a nepovažoval námitky žalobkyně v tomto ohledu za důvodné.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s. ř. s.”).

[5] Stěžovatelka namítala, že krajský soud neposoudil objektivní okolnosti věci. Upozornila na faktickou absenci přezkumu správního rozhodnutí. Konstatovala, že rozsudek krajského soudu je v rozporu s názorem Nejvyššího správního soudu uplatněným v rozsudku ze dne 21. 4. 2006, č. j. 5 As 20/2005 - 66. Krajský soud se nezabýval tím, že správní orgán při ukládání sankce nezohlednil veškeré skutečnosti, za kterých byl přestupek spáchán, zejména že stěžovatelka řádně a včas nahlásila volné pracovní místo krajské pobočce úřadu práce. Zaměstnanec (občan cizího státu), který byl následně na místo obsazen, do České republiky odjel až poté, kdy měl již podanou žádost o vydání zaměstnancké karty a byl následně řádně přihlášen k sociálnímu a zdravotnímu pojištění. Krajský soud však neposoudil, jakou měrou měl být negativně ovlivněn pracovní trh a jeho rovnováha; neposoudil ani to, zda správní orgány přihlédly ke všem polehčujícím a přitěžujícím okolnostem a povaze a závažnosti přestupku.

[6] Nesouhlasila ani s posouzením námítky, podle které vzal správní orgán prvního stupně při posouzení věci v úvahu dříve vydaná rozhodnutí, aniž by tato byla veřejně dostupná a aniž by stěžovatelku s těmito rozhodnutími seznámil. Rozhodnutí byla důkazem a stěžovatelka měla mít možnost se s nimi seznámit. Krajský soud proto měl povinnost vyzvat správní orgány, aby svá tvrzení doložily.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, zhodnotily všechny zjištěné skutečnosti. Obě rozhodnutí považoval za dostatečně odůvodněná a zákonná. Poukázal také na možnost přezkumu správního uvážení, přičemž zdůraznil, že není v pravomoci soudu, aby vstupoval do role správního orgánu a nahrazoval správní uvážení uvážením soudním, resp. rozhodoval, jaká by měla být uložena sankce. Krajský soud tak mohl hodnotit námitky uplatněné v žalobě pouze z hlediska zákonnosti. Ztotožnil se také s hodnocením námítky týkající se neseznámení stěžovatelky s rozhodnutími, která učinil v dřívějších věcech a v projednávané věci na ně v rozhodnutí odkázal.

pokračování

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžovatelka namítala, že krajský soud nevypořádal dostatečně její námitku týkající se uložení pokuty a obecně namítla, že neposoudil objektivní okolnosti věci. Nejvyšší správní soud s touto námitkou nesouhlasí. Krajský soud naopak v napadeném rozsudku přezkoumatelně a srozumitelně vypořádal obecnou argumentaci uplatněnou žalobkyní v žalobě a zdůvodnil, proč nepovažoval námitky stěžovatelky týkající se uložení pokuty za důvodné. Nejvyšší správní soud v návaznosti na obecnost žalobní argumentace v tomto směru připomíná svou ustálenou judikaturu, podle které platí, že kvalita a preciznost žalobních bodů či stížných námitek předurčuje kvalitu a míru obecnosti jejich vypořádání soudem (např. rozsudek dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 - 26). S ohledem na obecnost žalobního bodu uplatněného stěžovatelkou považoval vypořádání krajským soudem za dostačující; toto odůvodnění ostatně koresponduje také s již dříve vyslovenou argumentací užitou v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu, včetně rozhodnutí, na něž odkázala stěžovatelka v kasační stížnosti.

[11] Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 26. 7. 2017, č. j. 2 As 323/2016 - 45, v souladu se svou ustálenou rozhodovací činností, připomněl, že řádné odůvodnění ukládané sankce je základním předpokladem přezkoumatelnosti úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Správní orgán uložil stěžovateli pokutu při spodní hranici zákonného rozpětí. Ustanovení § 37 a § 38 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat logické kroky, které jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby odůvodnění její výše bylo následně soudem přezkoumatelné. Správní orgán je tak povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které zákon předpokládá, přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a uvést, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši ukládané sankce. Výše uložené sankce tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková její výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52, nebo ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 - 23). Ve shodě s krajským soudem má Nejvyšší správní soud za to, že správní orgány při ukládání sankce postupovaly v souladu se shora uvedenými požadavky na odůvodnění druhu a výměry sankce (viz strana 6. až 9. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 2. 2018 a str. 4. rozhodnutí žalovaného), a s odůvodněním krajského soudu (viz odst. 16 a 17 napadeného rozsudku), na které blíže odkazuje, se ztotožňuje.

[12] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatelky, podle které správní orgán prvního stupně vzal při posouzení výše pokuty v úvahu dřívější rozhodnutí

v obdobných věcech, která však nebyla veřejně dostupná. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu správní praxe sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut (kritérium pro ukládání trestu), ale její význam spočívá v tom, že představuje významné vodítko bránící neodůvodněným excesům při správním trestání, nikoli překážku pro jakékoli změny a rozdíly stanovování výše pokut v jednotlivých případech (srov. rozsudky ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 - 541, ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011 - 119, či ze dne 30. 10. 2014, č. j. 10 As 155/2014 - 33). Pokud nadto správní orgán dostatečně podrobně zdůvodní výši ukládané pokuty, jako v daném případě, není již povinen své závěry o výši sankce doplnit o specifikaci jiných skutkově shodných případů např. prostřednictvím uvedení spisových značek konkrétních řízení, jež se skutkově podobají, aby ilustroval, že uložená pokuta je přiměřená a nevybočuje ze správní praxe. Jednotlivé případy je třeba posuzovat individuálně a pokuty ukládané jiným přestupcům se mnohdy liší co do času spáchání, četnosti přestupků či přitěžujících a polehčujících okolností. Správní orgán v nyní souzené věci dostatečně určitě a konkrétně specifikoval, v jakých řízeních byly dříve obdobně vysoké pokuty ukládány (byť tato konkrétní rozhodnutí nezaložil do spisu), a zároveň výši pokuty řádným způsobem individualizovaně odůvodnil. Svou úvahu těmito rozhodnutími pouze podpořil, a to, že stěžovatelku s konkrétními rozhodnutími neseznámil, proto v nyní souzené věci nepovažuje Nejvyšší správní soud za nezákonnost, pro kterou by bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit. Ve shodě s krajským soudem proto ani tuto námitku stěžovatelky nepovažuje za důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2022

JUDr. Radan Malík
předseda senátu